

som du havde set ham iaftes, var du selv bleven indtaget i ham, saa fin og taktfuld var hans hele Form.«

Fru Bertha, der ikke havde taget sine Øjne fra Jytte, sagde dertil:

»Saa Hr. From var altsaa med jer iaftes. Det har du heller ikke talt et Ord om.«

»Ikke? Saa har jeg vel ment, at det ikke interesserede dig, lille Mor!« svarede hun hende fra Vinduet, hvor hun stod og saae ned paa Gaden. »Men for nu at tale om noget andet . . . Veed I rigtig af, at vi har faaet Sommer igen? Jeg kommer lige ude fra Langelinje, og der var et Mylr af Mennesker . . . Jeg kan forresten hilse dig fra din Bror, John! Jeg tror, han var den eneste af dem allesammen, der ikke saae glad ud.«

»Tænk, har du ogsaa lagt Mærke til, at Asmus er bleven saa sær! Gud veed, hvad der er i Vejen med ham? Det ser da ogsaa besynderligt ud, at han har Tid til at spasere paa Langelinje midt paa Dagen. Jeg maa vistnok have min kære Broder lidt i Skole. Jeg er bange, han er ved at blive lidt forsømmelig. Talte du med ham?«

»Nej, jeg havde for travlt. Jeg skulde jo hjem til Frokost. Og jeg er forfærdelig sulten, Mor! Skal vi ikke snart spise?«

Jægermesteren rejste sig nu og sagde, at da han